



Starší Jairo Mazzagardi
Sedmdesátník

Vyhýbejme se pasti hříchu

Zůstaňte silnými a činite dobrá rozhodnutí, která vám umožní jíst ovoce ze stromu života.

Jednoho krásného slunného rána jsem pozval svou osmiletou vnučku, Vicki, aby se se mnou prošla kolem jezera, které zásobuje naše nádherné město pitnou vodou.

Spokojeně jsme šli a naslouchali jsme tichému bublání křišťalově čistého potůčku tekoucího podél cesty. Cestu lemovaly krásné zelené stromy a sladce vonící květy. Slyšeli jsme zpívat ptáky.

Zeptal jsem se své veselé a nevině modrooké vnučky, jak se připravuje na křest.

Odpověděla mi otázkou: „Dědo, co je to hřích?“

Tiše jsem se modlil o inspiraci a pokusil jsem se odpovědět co nejprostěji: „Hřích je úmyslné neuposlechnutí Božích přikázání. Nebeského Otce to velmi rmoutí a jeho výsledkem je utrpení a žal.“

Se zjevným znepokojením se mě otázala: „A jak nás dostane?“

Tato otázka odhaluje předně čistotu, ale také zájem vědět, jak se hříchu vyvarovat.

Aby tomu lépe porozuměla, použil jsem pro vysvětlení přírodní úkazy kolem nás. Když jsme šli po cestě dál, u plotu s ostnatým drátem jsme narazili

na kamenný sloup značných rozměrů; byl to masivní sloup, kolem něhož rostly květiny, keře a malé stromky. Časem tyto rostliny vyrostou tak, že přerostou i samotný sloup.

Vzpomněl jsem si, že o kus dál se u cesty nachází další sloup, který už byl, kousek po kousku a téměř nepozorovaně, zcela skryt okolní vegetací. Řekl bych, že sloup by si nedokázal představit, že by i navzdory své síle mohl být obklíčen a zničen křehkými rostlinami. Pomyslel by si: „Nic se neděje. Jsem silný a velký, a tahle malá rostlinka mi neublíží.“

Když pak stromek vedle něj sílí, sloup si toho nejprve ani nevšimne; pak se sloup začne těšit ze stínu, který mu strom poskytuje. Strom však roste dál a obepne sloup dvěma větvemi, které se zpočátku zdají křehké, ale které se časem propletou a sloup obemknou.

Sloup si však stále neuvědomuje, co se děje.

Brzy jsme na cestě narazili na onen sloup. Byl vyvrácen ze země. Na mou malou vnučku to učinilo velký dojem a zeptala se mě: „Dědo, je tohle strom hříchu?“

Pak jsem jí vysvětlil, že to byl jen

symbol neboli příklad toho, jak nás hřích spoutává.

Nevím, jaký vliv bude náš rozhovor na vnučku mít, ale mě to přimělo k zamýšlení nad mnoha tvářemi hříchu a nad tím, jak se nám vplíží do života, když to dovolíme.

Musíme se mít na pozoru, neboť malá rozhodnutí mohou způsobit velké následky, stejně jako má velké následky to, že chodíme brzy spát a brzy vstáváme. Nauka a smlouvy 88:124 nás učí: „Vstávejte časně, aby tělo vaše a mysl vaše mohly být oživeny.“ Ti, kteří chodí spát brzy, se probouzejí odpočatí a jejich tělo a mysl jsou od Pána díky poslušnosti posíleny a požehnány.

Něco, co se nemusí zdát příliš důležité, jako je chodit spát pozdě, nemodlit se pro daný den, nedržet půst nebo porušovat sabat – tato malá uklouznutí – pozvolna otupí naši citlivost a dovolí nám dopustit se horších věcí.

V letech dospívání jsem měl večerku v deset hodin. Dnes je to doba, kdy někteří vyrážejí ven za zábavou. My však víme, že právě v noci se stávají některé z těch nejhorších věcí. Právě za tmy chodí někteří mladí lidé na místa, kde není vhodné prostředí a kde jim hudba a slova písní neumožňují mít společenství Ducha Svatého. Za této situace se pak snadno stávají obětí hříchu.

Často se někdo stane obětí hříchu tím, že si nejprve zvolí přátele, jejichž měřítka nejsou v souladu s evangeliem, a pak proto, aby byl oblíbený nebo aby byl přijat vrstevníky, slevuje ze zásad a zákonů evangelia a sestupuje po cestě, která přinese jemu i jeho milovaným jen bolest a žal.

Musíme být ostražití, aby se hřích kolem nás nerozrůstal. Podoby hříchu nalezneme všude – například i v počítačích a v mobilech. Tyto technologie jsou užitečné a mohou



nám být velkým přínosem. Avšak jejich nevhodné používání – jako je marnění času při hraní her, programy vedoucí k tělesnému potěšení, nebo něco mnohem horšího, například pornografie – je ničující. Pornografie ničí charakter a způsobuje, že se její uživatel propadá do tekoucího písku špíny, odkud se lze dostat jen se značnou pomocí.

Tato hrůzná příšera působí bolest a utrpení jak uživatelům, tak jejich nevinným dětem, partnerovi, otci a matce. Ovoce tělesných pokušení je hořkost a smutek. Ovoce poslušnosti a oběti je sladký klid a věčně trvajících radost.

O tom, jakými měřítky se budeme řídit, se musíme rozhodnout ještě předtím, než se dostaví pokušení. Naším vodítkem musí být:

- Učiním to, neboť je to správné, pochází to od Pána a přinese mi to štěstí.
- Neučiním to, neboť mne to odvede od pravdy, od Pána a od věčného štěstí, jež Pán slibuje věrným a poslušným.

Protože Otec věděl, že se někdy rozhodneme špatně, ve svém nádherném plánu lásky poskytl světu Spasitele, aby usmířil hříchy všech těch, kteří činí pokání; těch, kteří k Němu přicházejí, aby u Něho hledali pomoc, útěchu a odpuštění; a těch, kteří jsou ochotni vzít na sebe Jeho jméno, jméno Ježíš Kristus.

Když zhřešíme, musíme rychle vyhledat pomoc, neboť tak jako se onen sloup u plotu nedokáže osvobodit sám, ani my neunikneme z pastí hříchu sami. Někdo nám musí pomoci se tohoto smrtelného objetí zbavit.

Rodiče mohou pomoci, a biskup je povolán Bohem, aby nám pomáhal. Právě k němu musíme zajít a jemu musíme otevřít své srdce.

Nauka a smlouvy 58:42–43
vysvětluje:

„Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.

Podle toho můžete poznati, činí-li člověk pokání z hříchů svých – vizte, vyzná je a zanechá jich.“

Pár měsíců po naší procházce kolem jezera měla vnučka pohovor ke křtu s biskupem – se svým otcem. Po pohovoru jsem se jí zeptal, jak to šlo. Svou odpovědí mě téměř pokárala: „Dědo, pohovor je důvěrný. To jsi nevěděl?“

Biskupové, doufám, že tu odpověď berete vážně. Zdá se mi, že má vnučka během krátké doby hodně vyžrála.

Tak jako strom, který jsem popsal, přinesl žal, bolest, utrpení a zajetí, jiný strom může přinést pravý opak. Je to uvedeno v 1. Nefim 8:10–12:

„A stalo se, že jsem spatřil strom, jehož ovoce bylo žádoucí, aby učinilo člověka šťastným.

A stalo se, že jsem vykročil a pojedl z jeho ovoce; a shledal jsem, že je nadmíru sladké, sladší než vše, co jsem kdy ochutnal. Ano, a spatřil jsem, že jeho ovoce je bílé a že převyšuje veškerou bělost, jakou jsem kdy viděl.

A když jsem pojedl z jeho ovoce, naplnilo to mou duši nesmírně velikou radostí.“

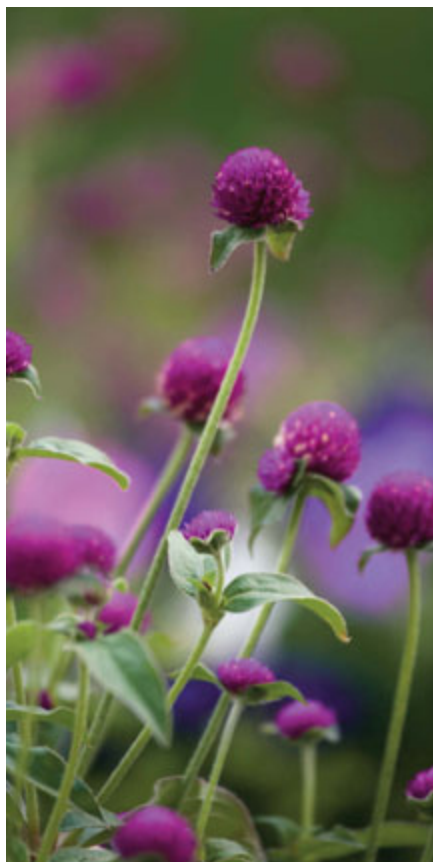
Drazí bratři a sestry, zůstaňte silnými a číňte dobrá rozhodnutí, která vám umožní jíst ovoce ze stromu života. Pokud jste, z jakéhokoli důvodu, chybili nebo opustili cestu, otevíráme vám svou náruč a říkáme: „Pojďte. Je zde naděje. Máme vás rádi a chceme vám pomoci k tomu, abyste byli šťastní.“

Nebeský Otec nás tak velice miluje, že dal svého jediného Syna, Ježíše Krista.

Ježíš Kristus nás tak velice miluje, že dal svůj život za usmíření našich hříchů!

Co jsme my ochotni dát, abychom se stali čistými a získali onu radost?

O těchto pravdách vydávám své svědectví ve svatém jménu Ježíše Krista, amen. ■



Starší Mervyn B. Arnold
Sedmdesátník

Jak jste naložili s mým jménem?

Jednoho dne se budeme muset i my zodpovídat našemu Spasiteli, Ježíši Kristu, z toho, jak jsme naložili s Jeho jménem.

Když byl prezident George Albert Smith ještě mladý, zjevil se mu ve snu jeho zesnulý dědeček George A. Smith a řekl: „Rád bych věděl, jak jsi naložil s mým jménem.“
President Smith odpověděl: „Nikdy jsem s tvým jménem neudělal nic, za co by ses musel stydět.“¹

Každý týden, když přijímáme svátost, uzavíráme smlouvu a činíme slib, že jsme ochotni vzít na sebe jméno Krista, vždy na Něj pamatovat a dodržovat Jeho příkázání. Jsme-li ochotni to udělat, je nám přislíbeno nejkrásnější požehnání – že Jeho Duch bude vždy s námi.²

Stejně jako se prezident George Albert Smith musel zodpovídat dědečkovi z toho, jak naložil s jeho jménem, jednoho dne se budeme muset i my zodpovídat našemu Spasiteli, Ježíši Kristu, z toho, jak jsme naložili s Jeho jménem.

O tom, jak je důležité mít dobré jméno, se dočteme v Příslovicích, kde se píše: „Vzácnější jest jméno dobré než bohatství veliké, a přízeň lepší než stříbro a zlato“³ a jméno „spravedlivého“⁴ je požehnané.

Když jsem přemítal o těchto verších a o tom, jak je důležité mít dobré

jméno, zaplavily mne vzpomínky na dobré jméno a odkaz, které mně, mým čtyřem bratrům a mým dvěma sestrám zanechali moji rodiče. Moji rodiče neměli ani bohatství světa, ani stříbro a zlato. V domě se dvěma ložnicemi, jednou koupelnou a krytou verandou za domem, kde spaly mé sestry, nás žilo devět. Když rodiče zemřeli, sešli jsme se s bratry a sestrami, abychom si rozdělili jejich pozemský majetek, který nebyl velký. Matka po sobě zanechala několik šatů, starý nábytek a pár dalších drobností. Otec po sobě zanechal tesařské náčiní, staré lovecké pušky a sotva co jiného. Jediné, co mělo nějakou peněžní hodnotu, byl skromný dům a trocha úspor.

Upřímně jsme si spolu poplakali, vzdávajíc díky, neboť jsme věděli, že nám zanechali něco mnohem cennějšího, než je stříbro a zlato. Věnovali nám svou lásku a svůj čas. Často vydávali svědectví o pravdivosti evangelia, o kterém si nyní můžeme číst v jejich drahocenných denících. Učili nás pilně pracovat, být poctiví a platit plný desátek, ale ani ne tak svými slovy, jako spíše svým příkladem. Probudili v nás také touhu rozvíjet své vzdělání, sloužit na misi, a co je nejdůležitější,